

театъръ" въ Палермо, после въ Лондонъ — директоръ на операта въ Лицея и, най-подиръ, директоръ на консерваторията въ Парма. Компониралъ множество нѣща за контрабасъ, нѣколко симфонии, оперитъ: „Микелъ Анжело“, „Христофоръ Колумбъ“, „Али баба“ и др., и една оратория.

Боте и Бокъ — Botte und Bock — известна музикална издателска къща (основана 1838 отъ Едуардъ Боте и Густавъ Бокъ) въ Берлинъ — една отъ първитъ, която е пустнала евтеми народни издания на творенията на голѣмитъ майстори.

Бояджиевъ, Петъръ — компонистъ и хоровъ диригентъ, род. 15 февр. 1883 въ Силистра; свършилъ педагогическото училище въ родния си градъ, а музикалното си образование получилъ въ Букурещката и Дрезденската консерватории. До 1927 учителствувалъ въ Силистра, дето, като основателъ и диригентъ на музикалното дружество „Седѣнка“, има голѣми заслуги за музикалния животъ на града. Дейността си съ „Седѣнка“ продължава и презъ времето на ромънската окупация, когато се правятъ нѣколко несполучливи опити да се образува ромънски хоръ. Довелъ хорътъ на „Седѣнка“ до една прилична художествена висота, Б. предприема съ ного концертно пѣтуване въ Ромъния, посещавайки и Букурещъ, дето концертитъ му сж имали голѣмъ успѣхъ, както предъ публиката, така и предъ критиката. 1927 напуща Силистра и се установява въ София, като учител въ образцовата гимназия. Отъ ноември 1930 е главенъ инспекторъ по музика при Министерството на народното просвѣщение. Б. работи съ успѣхъ въ областта на училищната и хорова пѣсенъ върху народна основа. Голѣма частъ отъ училищнитъ му пѣсни сж помѣстени въ редактиранитъ отъ него „Музикални бисери“ (издание „Хемусъ“ 1930—31). Отъ нѣколкото негови хорови китки отъ Добружански пѣсни и други хорови композиции — сж голѣма популярностъ се ползува „Овчаръ македонецъ“, влизаща въ репертуаря на всички наши хорове, после — „Гайдаръ“ — една много сполучливо написана пѣсенъ, „Катунари!“ — съ съпроводъ на пиано, „Ко-

ледарски пѣсни“ и др., както и две детски оперети: „Снѣжанка“ и „Балътъ на цвѣтята“ — въ общъ тонъ.

Брабансонъ — Brabançonne — белгийски народенъ химнъ, композиранъ отъ Франсуа ванъ Гампетху презъ 1830 за независимостта на Белгия, изпълненъ публично — за првъ пътъ въ Брюкселската опера — Théâtre de la Monnaie, на 12 сеп. 1830.

Бравура — фр. bravoure — смѣлост, решителност. Терминъ, съ който отъ миналия вѣкъ се означава единъ видъ живо, блѣскаво изпълнение, което изисква голѣма техническа сръчност. Бравурното: пѣние — canto di bravura, и свирене изисква пълно съвършенство въ техниката на гласа и инструмента; 2) „Бравурни пиеси: — „бравуренъ валсъ“, „бравурно алерго“ и пр. сж композиции, избилствуващи съ трудни технически, ефектни мѣста.

Брайлоу, Константинъ — Brailoiu, Constantin, ромънски компонистъ и музикаленъ критикъ, род. 26 авг. 1893 въ Букурещъ; училъ композиция при Андре Гедалжъ въ Парижъ, писалъ: „Любовта на Ацисъ“ за пиано, „Три арабски поеми“ — за пѣние, виолончелъ и пиано; „Две малки поеми по Жанъ Мореасъ“; 4 народни пѣсни — печатани; „Фолклоренъ архивъ“ и „Шестъ народни пѣсни“ (1931) — въ ръкопись.

Брайткопфъ и Хертелъ — Breitkopf und Härtel — една отъ най-голѣмитъ, съ свѣтло значение за музиката издателска фирма, въ Лайпцигъ, основана презъ 1719 отъ Бернхардъ Б. (род. въ Клаушалъ 2 мар. 1695, умр. 26 мартъ 1777); името на Брайткопфци е свързано съ историята на нотопечатането — (именно Емануилъ Б.), чрезъ подобренія и усъвършенствувания въ техниката му. Б. и Х. сж издали до сега творенията на всички голѣми майстори — особно ценни отъ които: критическитъ издания на партитуритъ на Баха, Моцарта, Бетховена, Меденделсона, Вагнера, Листа и пр. Освенъ това — многобройна литература изъ разнитъ клонове на музикалната наука, история, естетика и педагогия. Отъ 1798 фирмата издава и „Allgemeine musikalische Zeitung“ — „Общъ музик. вестникъ“. Печатницата за ноти и обикновената